

Egy kalendáriumban olvasom: „1944 október 22-én a nyilasok az ország újjáépítésének tervei' telték közzé.” (Újjáépítési terveiknek megfelelően gyorsan még lerombolták a hidakat, feldülték az országot és — a történelem szemétdombján elpusztultak.)

Van az újságokban olyan rovat is, hogy mit játszanak a színházakban, mozikban, olyan is, amely a kiállításokról ad számot, olyan is, amely a koncertek közt igazítja el a budapesti embert.

Akad azonban a budapestieknek újfajta szórakozásuk is, amit maguk fedeztek fel. Újfajta „szórakozás” ez, ha akarom, társasjáték méghozzá a szó szoros értelmében társas, amirehhez egyéb sem kell, mint jó és okos tervek, hozzá dolgos kezek — és persze munkáshatalom is, anélkül nem megy az egész.

Nem is tudnám, hamarjában, hogyan is nevezem az efféle új szórakozását a budapesti embernek. A „városnézés” kifejezés inkább valamilyen idegenforgalmi szakkifejezés és nem is fejezi ki azt a rajongó, szinte szerelmes kapcsolatot, amely a budapestiek szívét dobogtatja, ha épülő városokról van szó. Pedig arról van szó, hogy

Budapest százezernyi szerelme-se vasárnapokon, a pihenőórák-ban felpakkolja akár az egész családot s azt mondja: most aztán megyünk Stadiont nézni, Metrót csodálni, hidat bámulni — és sorolhatnám akár nap-estig a sok látnivalót.

Ha nem hiszitek, hogy így van, ahogy mondom, men-jetek vasárnap délelőtt ki az épülő metróvégállomáshoz és győződjöttek meg róla, hogy igaz-at mondtam. A múlt vasárnap egymagam negyvenhét baba-kocsit vagy harminc nagyma-mát és sokszáz „városnéző” számláltam meg, pedig még a nap sem sütött. A Boráros-téri híd sem marad szégyenben, azt is csodálják jócskán, hát még azt az óriás teret, ami Sztálin-szobor körül nyúlik a lombos Liget mentén. Azon annyi baba-kocsit tologattak az emberek hogy megszámolni sem tudtam, meg olyanból is láttam garma-dával, aki „kilépte” az egész teret és különféle könyvekbe összehúvarkodta a világ nagy-városainak tereit, méreteit hosz-szában és szélességben egy-aránt.

Ezek mind Budapest szerel-mesei. Hétről hétre mennek és felfedezik a városukat. Ugy

járnak-kelnek benne, mint a saját lakásukban. Néhány év-vel ezelőtt még ők raktak tég-lát a lyukas falba, cserepet a csupasz tetőre; ők húztak ká-belt a föld alatt s huzalokat a föld felett. Ők világították ki újra a várost az ostrom után, ők bocsátották ismét útjára azt a sárga villamost, amelyet a Duna fogadott magába a rob-banó Margithidról. Ők tették a várost lakhatóvá. Szerelik is Budapestet. S ahogyan az ott-honukban sem lehetne a gazda nélkül akár egy képet is át-akasztani a falon vagy a konyhakredencet eltolni a he-lyéről, a városban sem lehet semmit nélkülük tenni.

Budapest szerelmesei — milliónál is többen van-nak — szemfüles szerelmesek. Ismerek közülük olyat is, aki már a Kossuth-híd idején kezd-te a „városnézést”. Odajárt es-ténként, „drukkolt” a hídnak. Jól drukkolt. Aztán ismerek olyat, aki hetenként egyszer vég-igjárja a metróállomásokat. Tréfásan úgy mondja: „hely-szini szemlére” megy, „kiszáll”, akár egy hatóság. Hát ő is „kiszáll, ellenőrzi” a dolgot, ha nem is lát egyebet, mint a ke-

rítés mögött felnyúló fűróto-nyot. Azt is jó látni. Ismerek olyat — két munkáslányt —, akik szenvedélyes házépítő el-lenőrök. Ahol új ház, középü-let épül, ott ők megjelennek. Ha tetszik nekik — bólogatnak. Ha nem — megy a levél ta-nácshoz, minisztériumba, hogy többemeletes szivardobozra sem-mi szükség. Olyat is ismerek — egy sebészt aki egész nap operál, mert nagyon szereti az életet — de amikor akad egy félórája, hát szalad megnézni, hogyan állunk a játszóterekkel s jaj a kerületi tanácsnak, ha a csúszda fémszalagja rozsdás, vagy a hinta nyikorog.

Ez mind-mind Budapest sze-relmese. Szenvedélyes város-néző, aki vigyáz a magáéra, gondolzza, buszgatja, ha kell, szidja is. Tízezrével akadnak már, akik „háziurnak” érzik magukat, vigyáznak a rendre, tisztaságra. Tökmagot ettem az autóbuszon. Nem a kalauz szólt. Oda sem ért még intel-meivel, már hárman is „szóvá tették” a dolgot. Kedvesen, ud-variasan s még segítettek is felszedni a szerterepedő héja-kat a farácsos padló alól. Jel-zem, az egész autóbusz neki-látott segíteni s vagy tizenötén

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Goda Gábor*

Cím: BUDAPEST SZERELMESEI

Írta: Goda Gábor

Forrás: *Éti. Új.*

452. X. 18.

(Köt. v. fűz.) (Oldal)

Osztályozás

725.091

Hely:

Idő: *4 452 4*

Személy:

Helyszám:

is ott buzgolkodtunk az ülések alatt.

Vagy: van egy elvtársam. Az képes negyedóra is megállni a KÖZERT-bolt előtt, elmereng a portálon, a kirakaton, a hűtő-fűtő- szinte műtő berendezéseken s azt mondja: „Emlékezel, mi-lyen volt az ilyen fűszerüzlet a kapitalizmusban?” Emlékszem bizony. Kicsi volt, büdös volt, kisstilű volt. Melyik fűszeres épített volna olyat, mint ezek a KÖZERT-szanalóriumok?

Van egy marós ismerősöm. Az kikövetelte abban a fodrászüzletben, ahová jár, hogy szereljenek fel „autogeizirt”, mert manapság már melegvízzel kell borotválkozni, úgy könnyve-ben viszi a kés a szakállt. Ele-inte nagy vita volt, azt mon-dták, nem megy bele az árba. A marós nem hitte. Leültek együtt kalkulálni. A marós és a fodrá-szok kikalkulálták szépen az autogeizirt. Megjegyzem, ez az elvtárs már a harmadik üzlet-ben szerelteti a vízmelegítőt...

Budapest szerelmesei. Nem bogaras emberek. Nem kicsi-nyes, kispolgári „háziurak”. Sokkal inkább: közszéppolitiku-sok. Felépítették és kemény munkával építik ezt a gyönyörű várost, nem a kapitalisták kis-tilűségével, nem a tőkésék pro-fit-fantáziájával, hanem a szo-cializmus óriás perspektívái alap-ján. S aki egyszer megtanult igazán álmodozni, annak nin-csenek többé szerény álmái.